

ШИНИЧИ ХОШИ

РАЗВАЛИНИ

Превод от японски: Любомир Тодоров, 1985

chitanka.info

— Пристигнахме, ученици! — каза учителят, който водеше групата.

Хълмът, окъпан в тишината и ярките лъчи на пролетното слънце, плавно се спускаше към морето, посрещайки меките удари на морските вълни. По небето, като бели зайчета, плаваха облаци и сякаш пееха с гласа на чучулигите.

След възвищението започваха развалините. От древния град не бе останало почти нищо.

— Вижте как са изглеждали градовете преди тридесет хиляди години — каза учителят.

— Това, изглежда, са били големи сгради — поинтересува се един ученик, който, вероятно, беше отговорникът на класа.

— Сега се реставрират къщите и улиците и така цялото древно селище ще бъде възстановено. Да идем да го разгледаме отблизо.

Започнаха да се спускат надолу към развалините. Онези от учениците, които не се интересуваха много-много от такива неща, вървяха по-назад. Няколко четвъртити, наредени една до друга сгради мълчаливо посрещнаха групата. Всички ученици се бяха събули и се движеха безшумно по бетонираното шосе. Край пътя се издигаше стълб с надпис „Поща“, но никой не можеше да го разчете.

— Учителю, а това какво е? — попита момчето, което вероятно беше отговорникът на класа, доволно, че стълбът край пътя му беше дал възможност да зададе още веднъж някакъв въпрос.

— Предполагам, че е някакъв идол. Навярно едно време хората са заставали пред него и са се молели да бъдат изпълнени техните желания и тъжби.

Докато учителят обясняваше, учениците от по-задните редици си говореха:

— Какъв смисъл може да има да се молиш на такова нещо? Тия, дето са живели едно време, сигурно са били големи глупаци!

Децата започнаха да се отегчават. Издълбаните навсякъде големи квадратни дупки и разните там развалини от едновремешните каменни домове с нищо не привличаха интереса им.

— Учителю, няма ли вече да закусваме? — попита един ученик и след него всички се развикаха: — Гладни сме вече, искахме да закусим!

— Виждате ли онова знаме? Като стигнем дотам, ще обядваме.

Край развалините имаше малко павилионче, над което се развиваше алено знаме. Съдържател беше един старец с дълга бяла брада.

— А, днес са ни дошли екскурзианти! Децата сигурно много са щастливи, че са на екскурзия. Навярно ви се пие чай? — каза старецът и започна да нареджа столовете от плетен бамбук, но децата нямаха намерение да сядат на тях. Беше им по-приятно да закусват на мекия килим от зелена трева. Само учителят седна на стол.

— Хубаво е, дето сте довели децата тук. Само че тях сигурно много не ги интересуват тези неща.

— Така е, но все пак...

Докато пиеха чая си, между учителя и стареца се завърза разговор.

— Аз например едва като поостарях, започнах да изпитвам интерес към развалините. Докато бях млад, много-много не ме интересуваха нещата, свързани с древността. Сега много обичам тези развалини. Особено ми харесва да се разхождам сред старинния град, когато в ясните вечери грее луната. Вървя и си мисля какви ли хора са живеели тук? Като че ли се чува прашенето на съчките в старите огнища. Улиците са били осветени, правоъгълните отвори в стените на сградите са били запълнени с някакви прозрачни материали, а вътре в стаите е имало такива хубави неща, каквито ние дори и не можем да си представим, нито пък можем да разберем за какво са служели. Какъв ли е бил животът на тези хора? Много бих искал да го сравня с нашия живот сега. Аз съм вече стар и много ми се ще да разбера всичко, преди да скlopя очи. Мисля си дали нашият живот е по-хубав от онзи, който е кипял сред тези развалини.

Учителят престана да яде, отпи от чая си и отговори:

— Нашият живот е много по-хубав от живота по онова време. Защото във всички случаи този град или, по-точно, светът по времето, когато този град е процъфтявал, цялата цивилизация и всичко останало е изчезнало само в един миг. Причината не е известна, но изглежда, че е било след някаква гигантска експлозия. Имайте предвид това, когато сравнявате нашия живот и живота на онези хора. Може би ще ви се отще да живеете!

— Трябва да е тъй, както казвате. Само че защо, след като е била построена такава цивилизация, е трябало да бъде унищожена? Като

си помисля за това, тъга обхваща душата ми. Опитвам се да погреба тази тъга и си отвличам вниманието, като възстановявам разни предмети. Освен това от самотния живот ли, що ли, но си мисля, че не са искали да осигурят бъдеще на следващите поколения и може би това е довело до края на цивилизацията.

— Да, така е. На мен ми се струва, че ония древни хора не са били достатъчно развити, че да помислят за това.

— И аз се опитвам да мисля като тях. Когато е избухнал силният взрив, хората може би нищо не са подозирали и са си живеели спокойно. Не мога да си представя що за взрив е било. Потръпвам, като си помисля за това.

Учителят вече се бе нахранил и си помисли, че започва да му става досадно да поддържа разговора със стареца на тази тема.

— Харесва ми вашият поглед върху тези неща. Но нима ние можем нещо да поправим? Човек не трябва да се тревожи излишно, независимо от това, дали животът му минава в трепетно очакване, или си тече мирно и спокойно. А за хората, които са живели толкова отдавна, цели тридесет хиляди години преди нас, ние не можем да направим нищо. Те вече нямат никаква връзка с нашия живот. Дори и да предположим, че всичко това е било така, днес вече нищо не може да се направи. Може би е хубаво, дето се разхождате сред развалините и си мислите за далечното минало, но моля ви, от време на време разхождайте се и до възвишението. Не е ли чудесно, че можем да се наслаждаваме на зеления хълм, в който се спира морето, на красивото небе, на топлото слънце?

— Може би е така. Но един ден, като поостареете, може би и вие ще започнете да мислите за тези неща.

Старецът искаше да каже още нещо, но като че ли не намери подходящи думи. Учениците отдавна бяха привършили със закуската.

— Време е вече да тръгваме.

— Оттук ли ще минете?

— Ще отидем на морския бряг, може би ще намерим там миди и черупки. Ей, идвайте вече, тръгваме! — извика учителят на учениците, които тичаха по възвишението.

Всички се събраха. Дойдоха и онези, които играеха на криеница сред развалините.

— Ударих се! — проплака един, приближавайки се до учителя, който го погали по главата.

— Не плачи — успокояваше го учителят. — Е, малко си се одраскал — дребна работа.

Учителят поглади ласкаво ударената ръка, която имаше шест пръста. Топлият пролетен вятър, чийто мек полъх учителят усещаше с всичките си четири ръце, всяка от които имаше по шест пръста, ни най-малко не се бе изменил за изминалите тридесет милиона години.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.